

- 581 Ἄν ἤξευρες, βεργόλικη, τὸ πῶς ἀναστενάζω,
τὸ πῶς καμμῶ τὰ μάτια μου καὶ τρέχουν τὸ φαρμάκι,
πῶς τρέχουν τὰ ματίτσια μου δάκρυα ὡς τὸ ποτάμιν,
ἂν εἶδες καὶ τὰ μέλη μου τὸ πῶς πηδοῦν καὶ φεύγουν,
585 τὴν ὥραν νὰ λυπήθηκες, νὰ μ' ἔγραψες πιττάκιν.
Ψυχὴν εἶχα κ' ἐπήρες τὴν, καρδιὰν καὶ ἀνέσπασές τὴν·
διχῶς ψυχὴν, διχῶς καρδιὰν, στὸν κόσμον πῶς νὰ ζήσω;
μαραίνει με ἡ ἀγάπη σου, καίει με τὸ φίλημά σου,
ὁ ἔρωτας τοῦ πόθου σου εἰς θάνατον μὲ ρίκτηι.
590 Ἄν τῶχα ξεύρει, ἂν τῶλπιζα καὶ ἂν τῶβαλα στὸν νοῦν μου,
ὅτι οὐκ ἐνθυμᾶσαι με οὐδὲ στὸν νοῦν σου μ' ἔχεις,
οὐδὲ ἀγαπᾶς με ἐγκαρδιακὰ ὡσὰν ἐγὼ ἐσένα,
νὰ πῆγα καὶ νὰ γύρευσα βρύσιν τῆς ἀσπλαγχνίας,
ὅποῦ ἀποπλύνονται καρδιές καὶ λησμονοῦνται ἀγάπες.

D. C. Hesseling & Hubert Pernot επιμ., *Ερωτοπαίγνια (Chansons d' amour) publiées d' après un manuscrit du XV siècle avec une traduction, une étude critique sur les Εκατόλογα*, H. Welter & Élefthéroudakís et Barth, Παρίσι & Αθήνα 1913.